

POSTANOWIENIE

Dnia 22 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w dniu 22 sierpnia 2013 r.,
po rozpoznaniu w sprawie **I. M.**
skazanego z art. 231 § 2 k.k. i in.,
zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Okręgowego w P.
z dnia 12 lipca 2013 r.,
o odmowie przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia
wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 30 listopada 2012 r.,
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 12 lipca 2013 roku Sąd Okręgowy w P. nie uwzględnił wniosku skazanego i nie przywrócił I. M. terminu do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 30 listopada 2012 r.

Zażalenie na to postanowienie wniósł skazany I. M. podnosząc, że nie wiedział, iż nie złożył wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w terminie, ponieważ był przekonany, że takie uzasadnienie zostanie sporządzone z urzędu. Skarżący wskazał ponadto, że po prawomocnym zakończeniu postępowania uzyskał od swojego obrońcy informację, iż kasację w niniejszej sprawie może wnieść wyłącznie Prokurator Generalny lub Rzecznik Praw Obywatelskich.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Zażalenie skazanego I. M. nie jest zasadne i na uwzględnienie nie zasługuje.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, że w rozprawie apelacyjnej w sprawie Sądu Okręgowego w P. uczestniczyli w dniu 30 listopada 2012 r. zarówno skazany, jak i jego obrońca z wyboru, a przedmiotem rozpoznania Sądu była apelacja wniesiona przez obrońcę. Z adnotacji zamieszczonej w protokole rozprawy wynika, że „na ogłoszenie wyroku nikt się nie stawił” (k. 500). Wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 30 listopada 2012 r. wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do złożenia przedmiotowego wniosku, skazany I. M. złożył dopiero w dniu 13 czerwca 2013 r.

W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd Okręgowy w obszerny i szczegółowy sposób odniósł się do argumentów przedstawionych przez skazanego i wykazał, dlaczego wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego nie mógł być uwzględniony. Nie ma więc potrzeby powielać zawartej tam argumentacji, gdyż byłoby to postąpienie całkowicie zbędne. Wypada jedynie wskazać, że żalący sam zrezygnował z możliwości uzyskania bezpośrednio od Sądu pouczenia w przedmiocie możliwości i sposobu zaskarżenia wyroku. Skazany przyznaje ponadto, że nie żądał od obrońcy złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku, potwierdza natomiast, że obrońca poinformował go o braku prawnych podstaw do zaskarżenia wyroku, którym orzeczono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. W istocie, zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. „kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania (...) na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania”. Natomiast w wypadku m.in. zawieszenia wykonania tej kary – jak w niniejszej sprawie – skazany może wnieść kasację tylko „z powodu uchybień wymienionych w art. 439” (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.). Nic nie sprzeciwia się przyjęciu, że stanowisko obrońcy było konsekwencją niestwierdzenia takich uchybień. Uwaga ta nie zmienia oceny zasadności zaskarżonego postanowienia, skoro jego merytoryczną podstawą jest trafne ustalenie zaniechania skazanego, jako przyczyny niedotrzymania terminu. Warunkiem bowiem merytorycznym uwzględnienia wniosku o przywrócenie terminu, stosowanie do treści art. 126 § 1 k.p.k., jest wykazanie, że uchybienie

nastąpiło z przyczyn obiektywnie od strony niezależnych, a więc takich, których strona nie mogła usunąć, aby dokonać wymaganej przez prawo czynności we właściwym czasie, a nie zaniechanie strony, jak to miało miejsce w omawianej sprawie.

Nie znajdując zatem postaw do uwzględnienia wniesionego zażalenia, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.